USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Y. I. M. Y.,** zastoupený JUDr. Ing. Milanem Mlezivou, advokátem se sídlem Skrétova 48, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2018, č. j. OAM-158/ZA-ZA11-K10-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 9. 2019, č. j. 58 Az 2/2018 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla v roce 2009 v České republice udělena doplňková ochrana, která nebyla prodloužena z důvodu marného uplynutí lhůty pro podání žádosti o její další prodloužení. Dne 15. 2. 2018 však žalobce podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, kterou odůvodnil tím, že na území České republiky žije a pracuje, vlastní restauraci a chce zde zůstat, neboť v Iráku je špatná bezpečnostní situace a stále se zde válčí. Pokud by se vrátil, lidé by byli podezřívaví, proč se z Evropy vrátil. Ve městě Al-Sokar žije jeho matka se svým bratrem, situace se tam zlepšila, ale Islámský stát je stále ohrožuje.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí.

[3] Žalobce v řízení před krajským soudem namítal, že byly naplněny předpoklady pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce vyjádřil obavu

o svůj život, neboť v Iráku dle jeho tvrzení dochází k všeobecnému násilí na civilním obyvatelstvu a únosům, zejména ze strany teroristické organizace Ansar Al – Sunna (která mu v minulosti měla vyhrožovat pro jeho malířské práce na vládních budovách). Rovněž fakt, že pobýval cca 10 let mimo Irák, měl vést k jeho odcizení a k možné podezřívavosti ze strany místních obyvatel a státních orgánů.

[4] Krajský soud shrnul, že žalobce opřel svoji novou žádost o totožné důvody jako v roce 2009, kdy mu byla doplňková ochrana udělena a na základě týchž důvodů i opakovaně prodlužována. Žádné další skutečnosti neuvedl, a to ani v podané žalobě. Krajský soud dospěl k totožnému závěru jako žalovaný, přičemž vycházel z informací o zemi původu obsažených ve správním spise a z judikatury o situaci v Iráku, konkrétně z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018 – 59, ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019 – 59, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018 – 38 a ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 – 60 a dále z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2019, č. j. 61 Az 37/2018 – 65. Uzavřel, že Irácká republika se v současné době nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a proto není splněna jedna ze základních podmínek udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Poukázal rovněž na fakt, že rodina žalobce žije v Iráku a žalobce je s nimi v telefonickém kontaktu a z jím tvrzených skutečností neplyne žádné přímé ohrožení v místě jejich pobytu.

[5] Ohledně žalobcovy argumentace o organizaci Ansar Al – Sunna krajský soud uzavřel, že žalobce „*neměl (...) žádné aktuální informace, uvedl pouze vlastní obecné obavy, že by mohli splnit své dávné výhružky. Z takto obecných tvrzení nelze činit žádné závěry o existenci hrozby vážné újmy zaměřené speciálně vůči žalobci, a to tím spíše, neuvedl-li žalobce, že jeho rodina by byla terčem jakýchkoli útoků či persekucí. Podezíravost místních obyvatel vůči osobám dlouhodobě pobývajícím v zahraničí nelze bez dalšího nijak zohlednit. Obecná tvrzení žalobce založená ve své podstatě pouze na jeho obavách vyslovených v roce 2009 za zcela jiné bezpečnostní a mocenské situace nemohou z povahy věci odůvodnit udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.*“

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Včasně podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku, přičemž ji opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Namítá, že rozhodnutí krajského soudu trpí nepřezkoumatelností spočívající v jiné vadě řízení před soudem, konkrétně v chybně provedeném dokazování a absenci logických vazeb mezi některými provedenými důkazy a závěry, které z nich soud učinil. Nesouhlasí s hodnocením hrozícího násilí vůči stěžovateli ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, resp. jeho nedostatečnou individualizací vůči své osobě. Obavy z teroristické skupiny Ansar Al - Sunna u stěžovatele nadále přetrvávají a mají stejnou intenzitu jako v roce 2009, jelikož tato skupina je stále aktivní a má početnou členskou základnu mimo jiné v Iráku. V minulosti mu Česká republika mezinárodní ochranu poskytla a pouze z administrativních důvodů mu nyní žalovaný mezinárodní ochranu neudělil, ačkoli u něj trvají důvody pro přiznání doplňkové ochrany, jelikož se nemůže vzhledem ke špatné bezpečnostní situaci ve vlasti vrátit domů.

[7] Žalovaný podle svého vyjádření souhlasí se závěry napadeného rozsudku, který dostatečně a srozumitelně reflektuje jak konkrétní okolnosti stěžovatelova případu, tak situaci v Iráku. Kasační stížnost neobsahuje žádné bližší vysvětlení namítané nelogičnosti závěrů či chyb dokazování krajského soudu. Stěžovatel tvrzení o svých obavách ze skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do vlasti nepodložil opodstatněnou argumentací. V zemi i nadále žije jeho rodina. Krajský soud se s žalobními námitkami vypořádal v potřebném rozsahu, ozřejmil své závěry ve vztahu k žalobním námitkám dostatečnou měrou, a pokud se přitom ztotožnil se závěry žalovaného, nebyl jeho postup v rozporu s judikaturou. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit její přijatelnost. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl, eventuálně odmítl jako nepřijatelnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[10] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[11] Jestliže krajský soud dospěl k totožným závěrům jako žalovaný, nelze to hodnotit jako nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem. Nejvyšší správní soud

odkazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, dle něhož: „*nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory*“; v projednávané věci navíc odůvodnění napadeného rozsudku zdaleka není prostým opakováním právního posouzení žalovaného, nýbrž logické a přezkoumatelné vylíčení úvah, na základě kterých krajský soud dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný. Se závěry krajského soudu ohledně nenaplnění předpokladů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu těmi důvody, které stěžovatel uváděl při podání své nové žádosti, se ostatně Nejvyšší správní soud ztotožňuje a vyhodnocení obsahů důkazů obsažených ve správním spise (Informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného: Situace v zemi – Politická a bezpečností situace, vnitřně vysídlené osoby, návraty, současný vývoj ze dne 1. 6. 2018, Informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného: Bezpečností a politická situace v zemi – stav: březen 2018 ze dne 6. 3. 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 ze dne 18. 1. 2018) považuje za správné a odkazy na judikaturu zcela přiléhavé.

[12] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal žádné jiné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť ten své rozhodnutí důkladně odůvodnil, respektoval ustálenou a relevantní judikaturu ohledně předpokladů udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí též proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že „*rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Krajský soud se při zkoumání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; nebylo shledáno ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu